

Здравей, Николай! От 24 години си служител в органите на МВР, а от три си адвентист. Как намери пътя до Бога и църквата?

- Преди да повярвам, въпреки двете си висши образования, често се конфронтирах с необясними за мен неща. Чувствах, че има някаква висша сила, която ръководи всичко над нас, но не знаех коя е и къде е. Бил съм на 5 години, когато съм паднал в езеро, облечен с дебели зимни дрехи, и веднага съм започнал да потъвам. Майка ми е била на 100 м от езерото и не е забелязала нищо. Някакъв глас й казал да скочи и да хукне към водата. С последни усилия успяла да ме хване за косата и да ме изтегли. Бях на осем, когато момчета на шега ме хвърлиха в дълбок вир в Марица. Не можех да плувам и започнах да се давя. Те, вместо да се изплашат, скочиха и ме спасиха. На 18 февруари 2002 г. в квартал "Столипиново" имаше масови безредици. Няколкостотин роми разграбиха два магазина, защото им беше спряно електричеството в квартала. Бяхме изпратени 15 - 20 полицаи да възстановим реда. Около мен започнаха да падат тежки камъни. Беше тъмно. Удариха колега по главата, счупиха стъклото на полицейската кола. Аз обаче не пострадах. Преживях на практика Псалом 93. Разбрах, че някой се грижи за мен. Има неща в живота, които човек трябва да приеме само с вяра. Избрах да вярвам, че могат прародител е сътворен от един велик Създател, а не е висял на опашката си на някое дърво. Пътят към Бога е дълъг процес, а не еднократен акт. Въпреки всемогъщество-

КАК ПОЛИЦАЙ СТАВА АДВЕНТИСТ

Интервю с подполковник Николай Кунев, началник на Районното управление на МВР в гр. Пловдив

то си Бог не ни прави християни за един миг, а ни оставя да узреем за Него.

Да, но в Бога вярват много християни и дори нехристияни. Защо точно адвентната църква?

- От всички свещени книги в света съм чел само Библията. Тя допадна на характера ми, на разбиранията ми за живота и взаимоотношенията между хората. Въпреки че съпругата ми е дългогодишна адвентистка, тя никога не е натрапвала своята вяра, а с живот и дела ме е водила търпеливо към Бога, оставяйки Го да работи в мен. След около две години семеен живот реших да стана член на адвентната църква. Харесаха ми хората - добри, лъчезарни и освободени. В тази среда се почувствах спокойно и добре. Тук открих истината за Бога и Неговия спасителен план.

Помага ли ти вярата в службата?

- Да, разбира се, както в отношенията с колегите, така и с гражданите. За мен истинската вяра не е една суха теология, а ежедневна практика. Вяра без опитности е тежка и суха. Ще дам един пример. Преди около 5 години имах сериозен конфликт с началниците си. Неосновател-

но ме обвиняваха, че не изпълнявам служебните си задължения. Отнеха ми служебната радиостанция, възложиха ми да обслужвам район, като това не влизаше в задълженията ми на началник на група, накарата ме да давам дежурства, при положение че до момента не давах. Прибрах се вкъщи напрегнат и ядосан. Разказах на съпругата си, попитах я как трябва да реагира един

християнин в такъв случай. Тя отвори Библията на Псалом 23. Разбрах, че когато човек се уповава на Бога и е смирен, всичко ще бъде наред. Допаднаха ми думите на Исус: "Блажени кротките, защото те ще наследят земята" (Матей 5:5). В следващите дни началниците очакваха война. Вместо това аз се отнасях с тях така, сякаш нищо не беше станало. Това ги преобрази и те

промениха коренно отношението си към мен. Оттогава съм награждаван няколко пъти и имаме чудесни отношения.

Как съчетаващ Божии принципи на любов и толерантност със законите на органите на реда, съгласно които с престъпниците трябва да се действа твърдо и понякога силно?

- През цялата ми 24-годишна практика като

полицай никога не ми се е налагало да използвам служебното си оръжие или да ударя човек. Това също е една голяма и продължителна опитност с Бога. Той не е допуснал да попадна в такава ситуация. Вярата ми не ми е пречка пред това, да изпълнявам служебните си задължения по охрана на обществен ред и противодействие на престъпността. Вярно е, че се налага да задържам престъпници, но това не ми пречи да се отнасям с тях човешки и да гарантирам техните права. Армия, полиция, съд и прокуратура са стълбовете в една държава, които създават условия да се развива обществото в нормална и спокойна среда след грехопадението. Харесват ми думите на Исус: "Кесаревото кесарю, Божието Богу". Едното не противоречи на другото, а взаимно се допълват.

Какво би пожелал на читателите на вестник "Християнска мисъл"?

- Пожелавам им да имат постоянна жива връзка с Бога и тяхната вяра да бъде ежедневно подкрепяна от опитности с Него.

Сърдечно ти благодаря!

Разговора води
Вениамин Тончев

В пансиона има много работа

Онези, които все още могат да четат, всяка седмица си вземат книги.

Петя НАКОВА

Те искат да усетят, че животът не им е обрнал напълно гръб. Пълнокръвният, младият живот, носещ в себе си надеждите на бъдещето. Наричат старческия дом пансион. И убеждават себе си, че там не само те не пречат на света, но и светът не им пречи. Неочаквано много от тях нямат нищо против да слушат за Христос. Събират се бавно от седемте етажа, подреждат сами столовете във фоайето. Пробуденият респект към божественото се изразява

във взаимни бележки: "Свали си шапката", "Дръпни си полата", "Не говори" - съвсем като дългогодишни църковни посетители.

И срещата се осъществява всеки вторник. Няколко момичета и момчета заедно с младостта и усмивките донесат простото слово на своята вяра - присъствие, съпричастност, библиейски учения и малки подаръци. Те са адвентисти, наскоро повярвали, неуспели да скрият живия пламък само в ходенето на църква и разгорещените спорове.

"Спрете ми на Старческия дом в Дървеница" - чува една от тях, докато пътува в софийска маршрутка. Божият знак е разпознат. Директорката на дома охотно дава разрешение за посещенията. Дали за това не е изиграла роля и леля Любка от Пазарджик, която от 15 години е в дома и е подарила книги на целия персонал? Тя е адвентистка от 67 години, три от които е продавала религиозна литература от врата на врата. Започват сказки, разменят се книги, има викторини с подаръци. Възрастни-

те хора се увеличават, плановете се разрастват. "Страшни момичета! Нищо не чувам, но много ги харесвам" - клати глава баба Спаска, на 93 години. Парадоксалното в случая е, че Люси, Аглика, Дани, нямат дори и понятие от църковните структури, които поне отчасти могат да са им в помощ. Събират пари помежду си и внимават да не изпие някой течния сапун от подаръците, които раздават всеки път. Те имат нужда от подкрепа.

Трябват още млади хора с открити или неоткрити таланти, техника за проекции, средства. Трябва някой, който да посрещне радушно 93-годишния дядо Методи. Няколко седмици не е идвал на събиранията, защото е бил в болница. Сега успява да се добере до фоайето, сгънат на две, с молбата "да ми прочетете молитвата". Дядо Методи е бил в Белене и е чувал за прословутия адвентист, лагерника Кирил Шемков. Малка е земята и солта може да я осоли, стига да е като тези млади хора. И другите, които ще се присъединят към тях.

Много от възрастните хора в старческия дом в Дървеница, София, нямат нищо против да слушат за Христос.

Връзка за всички, които искат да се включат към групата с време, идеи и средства:
zakariq@abv.bg, 0898 45 29 05, 02/980 42 29
Магжирова, Дамянова